

תה"ג 50490/01/19 - היועץ המשפטי לממשלה, באמצעות פרקליטות המדינה, המחלקה לעניינים בינלאומיים נגד דומיניק גוטייר (רון בן או בועז בן משה)

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 50490-01-19 מדינת ישראל נ' (רון בן או/או בועז בן משה)(עציר)
לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
העותר העותר המשפטי לממשלה באמצעות פרקליטות המדינה,
המחלקה לעניינים בינלאומיים על ידי ב"כ עו"ד תם כהן
נגד
המשיב דומיניק גוטייר (רון בן או בועז בן משה) (עציר) על ידי ב"כ
עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, גוטייר דומיניק (ידוע גם כרון בן או בועז בן משה), כבר-הסגרה מתוקף סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: **החוק**), בגין עבירות שונות ובכללן עבירות מס, סרסרות, הלבנת הון, שבועת שקר ואי התייצבות בבית משפט, בהן הוא מואשם בארצות הברית.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין ארצות הברית קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 505, כרך 13, עמ' 795 (הנוסח העברי תוקן בכתבי אמנה 639, כרך 16, בעמ' 591) (להלן: **האמנה**), אשר תוקנה ביום 10.1.07 בפרוטוקול שנחתם בין ממשלת ישראל לממשלת ארה"ב (להלן: **הפרוטוקול המתקן**) (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 29.6.14 הגישה ממשלת ארה"ב, באמצעות שגרירות ארה"ב בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב על מנת שייגזר דינו לאחר שהורשע בבית משפט פדראלי במדינת ניו המפשייר בקשירת קשר לביצוע עבירה של סחר בלתי חוקי בתרופות מרשם וכן על מנת להעמידו לדין בגין הפרת הוראה חוקית בכך שלא התייצב לשמיעת גזר דינו (נספח ג' לעתירה) (להלן: **"בקשת ההסגרה הראשונה"**).
3. ביום 6.10.16 הגישה ממשלת ארה"ב, באמצעות שגרירות ארה"ב בישראל, בקשה נוספת מממשלת ארה"ב להסגיר לידיה את המשיב על מנת להעמידו לדין בבית המשפט מדינתי במדינת קליפורניה בגין ביצוע עבירות סרסרות, הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, מרמת מס, שבועת שקר, גניבה בנסיבות מחמירות והלבנת הון (נספח ד' לעתירה) (להלן: **"בקשת ההסגרה השנייה"**).
4. ביום 7.1.19 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לארה"ב (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי של קליפורניה: קשירת קשר לפשע, סרסרות,

הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, שבועת שקר, גניבה בנסיבות מחמירות והלבנת הון בנסיבות מחמירות, וכן בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד המס של קליפורניה: דיווח כוזב בדו"ח ואי הגשת דו"ח במועד, וכן בעבירת אי התייצבות בבית המשפט כנדרש לפי סעיף (1) 3416(a) בפרק 18 ל-U.S.C. על פי העונש הקבוע לצד עבירות אלה, מדובר בעבירות בנות הסגרה. בהתאם לכך, ביום 21.1.19, הגיש העותר את העתירה דנן.

5. לפי סעיף 2(א) לחוק "בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה", ולפי סעיף 2(1) לפרוטוקול המתקן, העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת שיווק קמעונאי של תכשירי מרשם ושל תכשירים בלא מרשם, והכנת סמי מרפא ורעלים רפואיים - לפי סעיף 42 לפקודת הרוקחים [נוסח חדש], התשמ"א-1981), שהעונש הקבוע בצידה הוא חצי שנת מאסר, עבירת קשירת קשר לביצוע עוון-לפי סעיף 499, לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חצי שנה, עבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שנתיים, עבירת סרסרות למעשי זנות לפי סעיף 199 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חמש שנים, עבירת הבאת אדם לידי עיסוק בזנות לפי סעיף 202 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שבע שנים, עבירת קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שבע שנים, עבירת מרמה לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שבע שנים, עבירת אי קיום דרישות מסוימות לפי סעיף 216 לפקודת מס הכנסה, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שנת מאסר, עבירת שבועת שקר לפי סעיף 239 לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שלוש שנים, עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא חמש שנים ועבירת הלבנת הון לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון"), שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שבע שנים.

בקשות ההסגרה

בקשת ההסגרה הראשונה

6. מבקשת ההסגרה הראשונה עולה, כי בין השנים 2002-2004 קשרו המשיב ושותפיו קשר שמטרתו להפיץ באופן בלתי חוקי תרופת מרשם בשם "סרוסטים" (להלן: "התרופה"). תרופה זו היא תרופת מרשם המוכרת על ידי ה-FDA האמריקאי לטיפול בירידה במשקל בקרב חולי איידס או בקרב ילדים עם בעיות גדילה. ניתן לעשות שימוש בתרופה זו אך ורק בפיקוח רפואי ועם רישיון מתאים. המשיב ביחד עם עופר ולפוביץ' (להלן: "לופוביץ'") רכשו את התרופה מחולי איידס לאחר שסופקה לחולים הללו כדין, ולאחר שתמורתה שולמה על ידי ביטוח בריאות פרטי או כיסוי ביטוחי אחר שהיה לחולים. לאחר מכן מכרו השניים את התרופה לשלושה אחרים שדאגו לכך שהתרופה תימכר שוב לידי מפיצים מורשים. לצורך כך, זייפו האחרים מסמכי רכישה ואריזה על מנת להציג מצג שווא למפיצים המורשים, כאילו התרופות נרכשו ממקורות לגיטימיים. המשיב ולפוביץ' סיפקו לאחרים לפחות 1,250 קופסאות של התרופה, ב-24 הזדמנויות שונות. עבור מכירת התרופות קיבלו המשיב ולפוביץ' סך של 650,000 דולר ששולם בכ-80 שיקים שנכתבו לפקודת המשיב, בני משפחתו או שמות בדויים של המשיב כגון "רון בן". על פי בקשתו של המשיב, הסכום הנקוב בכל אחד מהשיקים לא עלה על 10,000 דולר וזאת בכוונה להתחמק מדרישת הדיווח לרשויות הרלבנטיות. לעיתים קיבלו השניים מספר שיקים באותו היום.

7. ביום 9.1.09 הודה המשיב במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בבית המשפט המחוזי של מדינת ניו המפשייר שבארה"ב ובהתאם הורשע על פי הודאתו בקשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם, מיד לאחר

מתן הכרעת הדין המרשיעה, המשיב שוחרר בתנאים מגבילים. חלק מהתנאים המגבילים בהם שוחרר המשיב היה חובתו להתייצבות תקופתית אצל קצין מבחן, וכן חובת התייצבות לכל הדיונים בתיק, לרבות לדיון שנקבע לצורך שמיעת גזר הדין. אולם, המשיב לא התייצב לפגישתו עם קצינת המבחן, ובהמשך אף לא התייצב לדיון. ביום 16.12.09 הוגש נגד המשיב כתב אישום על ידי חבר המושבעים הגדול בבית המשפט המחוזי של מדינת ניו המפשייר שבארה"ב בגין ביצוע עבירת אי התייצבות בבית המשפט כנדרש.

חומר הראיות

8. לבקשת ההסגרה צורף חומר הראיות כדלהלן: תצהיר התובעת המחוזית של מדינת ניו המפשייר, עו"ד שרה הוקינגס; תצהיר קצינת המבחן, ברנדה אורנטס; תצהיר הסוכן המיוחד דוויד פורטדו, המשרת במנהל המזון והתרופות האמריקאיות (מחלקת חקירות), אשר ליווה את החקירות נגד המשיב.

בקשת ההסגרה השנייה

9. מבקשת ההסגרה השנייה עולה, כי בין השנים 2000-2006 ניהל המשיב ביחד עם אחרים וביניהם לופוביץ', מספר עסקים שעסקו במתן שירותי זנות וביניהם ניתן למנות את Elite enterprise, Elite Entertainment, Elite Escort, Hot Time Inc (להלן: "עסקי Elite"), אשר מטרתם היא מתן שירותי זנות, תוך שימוש בכסות של מתן שירותי ליווי. עסקים אלה פעלו תחילה באזור פאלם ספרינגס שבקליפורניה ולימים הוקמו חברות, שותפויות ועסקים נוספים באזורים נוספים במדינת קליפורניה, וכן במדינות שכנות כגון אריזונה נבאדה ואורגון. במקביל לפתיחת העסקים נפתחו עשרות חשבונות בנק לעסקים אלה, שבחלק הארי שלהם, הוגדר המשיב כבעל ההרשאה למשיכת כספים. עסקי Elite הרחיבו את מעגל הלקוחות הפוטנציאליים על ידי פרסום בספרי הטלפון (מעין דפי זהב) וכן בדרך של פרסום מודעות שונות באינטרנט. עסקי Elite פעלו באופן הבא: עם קבלת שיחה נכנסת מלקוח פוטנציאלי, מזכירה מטעם העסק הייתה מבררת עם הלקוח מהן העדפותיו באשר לנתוניה החיצוניים של הקורבן, זאת בלי להשתמש במונח המתאר פעילות מינית כלשהי. המזכירה הייתה מקבלת מהלקוח את פרטי כרטיס האשראי שלו ולאחר מכן שולחת לבית הלקוח את הקורבן שאמורה לספק לו את השירות שהזמין. לאחר הגעתה לכתובת שמסר הלקוח, הייתה הקורבן מדווחת למזכירה על הגעתה והמזכירה מצידה הייתה מחייבת את הלקוח בתשלום ראשון בסך של 200-375 דולר (מעין "דמי הגעה"). לאחר מכן, היה מתקיים המפגש עצמו עם הלקוח, אשר כלל מגע מיני בין הלקוח לבין הקורבן. התשלום עבור המגע המיני עצמו סווג לכאורה כתשר ("טיפ"), היינו תשלום שאותו שילם הלקוח לקורבן עצמה. ברם, על פי הראיות שנאספו אל תיק החקירה, עסקי Elite הנחו את הנשים שהועסקו על ידם "לעשות הכל כדי שהלקוח יהיה מרוצה". בנוסף, ככל שהלקוח היה משלם את התשר המדובר באשראי, אזי עסקי Elite היו גובים מצדם עמלת חיוב, ששיעורה היה בין 30 ל-50 אחוז מהתשלום. בשל נסיבות אלה מיוחסות למשיב עבירות הכרוכות בסרסרות לזנות.

10. בקשת ההסגרה השנייה מפרטת עבירות נוספות שבוצעו, לכאורה, על ידי המשיב כמפורט להלן:

עבירות מס- בשנים 2002-2004 הונה המשיב את רשויות המס על מנת להתחמק מתשלומי מס הכנסה. הוא עשה זאת הן בדוחות המס האישיים שלו ושל רעייתו, והן בדוחות של עסקי Elite, בכך שדיווח הכנסה נמוכה בהרבה מזו שהתקבלה בפועל, וזאת על מנת להימנע מתשלומי מס נוספים. כמו כן המשיב ועסקי Elite לא הגישו דוחות כמתבקש לשנת המס של 2005.

שבועת שקר- המשיב היה בתחילה בעל רישיון נהיגה תחת השם "בועז בן משה". למרות זאת, ביקש המשיב לקבל תעודת זהות על השם הבדוי "רון בן" תוך שהוא מצהיר תחת שבועה כי מעולם לא הגיש בקשה, או הונפק לו רישיון

נהיגה או תעודת זהות בשם אחר. באופן דומה, כאשר המשיב ביקש לחדש את רישיון הנהיגה על שם "בועז בן משה", הוא הצהיר הצהרה שקרית דומה תחת שבועה.

גניבה בנסיבות מחמירות- המשיב פעל במרמה לקבלת מספר ביטוח לאומי תחת השם "רון בן" ובאמצעותו ביקש וקיבל הלוואה בסך 440,000 דולר לרכישת בית בפאלם ספרינגס, קליפורניה. המשיב ביצע עבירת "גניבה" נוספת בכך שהגיש בקשה תחת השם "רון בן" לקבלת הלוואה בסכום של 979,623 דולר לרכישת בית, אחר כך פעל לשנות את שם הרוכש לשמה של רעייתו וציין, כי רעייתו היא בעלים של מחצית מאחד מעסקי Elite, על מנת שתאושר ההלוואה. בכך הציג המשיב במרמה מצג שווא שבעטיו עלה בידו להונות את המלווים.

הלבנת הון- חקירת השירות החשאי של ארה"ב העלתה, כי המשיב פתח לפחות 12 חשבונות בנק שונים על שמם של עסקי Elite וכן מספר חשבונות פרטיים על שמו ועל שמם של יתר השותפים ב עסקי Elite. בחינת דפי החשבון של חשבונות אלו העלתה כי הופקדו בהם כספים אשר התקבלו כתשלום בתמורה למתן שירותי זנות שסופקו על ידי עסקי Elite. בנוסף העלתה החקירה, כי בין התאריכים 17.9.01 ועד 6.7.06 למעלה מ-6,635,289.43 דולר הופקדו בחשבונות אלה, כאשר 1,381,468.76 דולר מתוכם הופקדו במזומן.

חומר הראיות

11. לבקשת ההסגרה השנייה צורף חומר הראיות כדלהלן: תצהיר התובעת המחוזית של מחוז ריברסייד שבמדינת קליפורניה, עו"ד מורין דמושל (להלן: "תצהיר התובעת דמושל"); תצהיר החוקר אשר ניהל את החקירה נגד המשיב, ג'ף צ'באטה; תצהירי הסוכנים הסמויים אשר ניהלו חקירות סמויות נגד המשיב ועסקיו, מארק בנדר ודיוויד טיטס; תצהירי העובדות שהועסקו בעבר בזנות על ידי המשיב, רבקה הרננדז ומרדית' נלסון; תצהירו של סוכן מיוחד לרשויות המס אשר חקר את עבירות המס של המשיב ועסקיו, פול מרפי; תצהיר עובדי משרד הרישוי אשר חקרו את עבירות מתן שבועת השקר של המשיב במשרד הרישוי, מריה סאנטילן ונורמן קפילוף; תצהירה של בוחנת טביעות האצבע של המשיב, ג'יישרי שאה; תצהירן של עובדות בגופים פיננסיים (בנק וחברה להלוואות) אשר אישרו מתן הלוואות למשיב על בסיס נתונים שקריים שהציג, שרון סטטלר וכריסטי ג'ונסון; תצהירה של סוכנת השירות החשאי של ארה"ב אשר ליוותה את החקירה נגד המשיב, ליסל בוסטיק.

טענות הצדדים

12. אשר לבקשת ההסגרה הראשונה- טען ב"כ המשיב ביחס לעבירת קשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם, בה הורשע המשיב, שהעונש המרבי לצד עבירה זו הוא חצי שנת מאסר, על כן היא אינה עבירה בת הסגרה. ב"כ המשיב לא חלק על כך שלמרות זאת לבית המשפט שיקול דעת אם להורות על הסגרה בגין עבירה זו אם לאו, אם יוסגר המשיב לגבי יתר העבירות.

13. אשר לבקשת ההסגרה השנייה- טען ב"כ המשיב, כי תצהיר התובעת שצורף לבקשת ההסגרה השנייה אינו משקף נאמנה את המצב הראייתי בתיק. כן נטען, כי תצהיר העובדת, מזכירתו של המשיב אינו משקף נכונה את כלל עדותה וחקירותיה בפני החוקרים, כן שנמסרו על ידה לאחר מכן גרסאות נוספות. המדינה המבקשת בחרה באופן סלקטיבי להציג לפני בית המשפט תשתית ראייתית שאיננה מלאה או מדוייקת. לשיטתו, המדינה המבקשת חייבת לצרף את החומר החדש או לעדכן את בית המשפט, כי התשתית הראייתית שונה.

14. בנוסף טען, כי הבקשה השנייה ונספחיה אינם עומדים בסף הראייתי הנדרש לצורך קבלת העתירה. ביחס לעבירת הסרסרות, גניבה בנסיבות מחמירות והלבנת הון, אין ראיות מספיקות הקושרות את המשיב למעשה.

ביחס לעבירות המס, עבירות מסוג זה הן עבירות שבגינן לא הוסגר אדם ממדינת ישראל לאף מדינה בעבר כעבירות בלעדיות משום שיש בגינן רכיב מנהלי.

15. ב"כ המשיב טען לשיהוי בהגשת העתירות להכרזת המשיב כבר הסגרה, שכן עוד בשנת 2009 דיווחה מדינת ישראל לרשויות ארה"ב, כי המשיב ברח לישראל, ולמרות זאת בקשת ההסגרה הראשונה בעניינו הוגשה רק בשנת 2014 ואילו הבקשה המשלימה הוגשה רק לאחר שנתיים, בשנת 2016. ב"כ המשיב ציין שלא ניתן כל הסבר המניח את הדעת לשיהוי ואין כל טיעון או הסבר לגבי פעולות חקירה והליכים נוספים שהתקיימו בתיק.

16. עוד נטענה טענת העדר "פליליות כפולה" ביחס לעבירת הלבנת ההון. לדבריו, לא נתקיימה דרישת "הפליליות הכפולה", כך שלא ניתן להעמיד את המשיב לדין בישראל בגין עבירה זו (מדובר בהפקדת כספים וסליקת כרטיסי אשראי באופן ישיר באותם חשבונות כאשר המשיב היה מורשה בכל אותם החשבונות, כך שאין מדובר בהסתרת כספים כנדרש בחוק בישראל ובפסיקה, ולכן המשיב לא יוכל לעמוד לדין בגין עבירה זו בארה"ב ולא ניתן יהיה להסגירו בשל כך.

17. ב"כ המשיב הפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו, כי לא התקיימו יסודות העבירה של הלבנת ההון, שכן המשיב לא עשה כל פעולה להפוך כסף "שחור" לכסף "לבן", כך שבזמן פעולתו של המשיב ברכוש לא היה בו ממד של רכוש אסור. בנוסף טען, שגם אם יקבע בסופו של דבר, כי הרכוש הפך לאסור, המשיב לא עשה פעולה כלשהי מתוך הכוונה המיוחדת להסתיר את הפעולה ברכוש.

18. אשר לשאלת השיהוי- ב"כ העותר טענה, כי אמנם נכון הוא שהעבירה בה הורשע המשיב במסגרת בקשת ההסגרה הראשונה אינה עבירה בת הסגרה, ובעבר התקיימו דיונים רבים אשר לסוגיה האם ניתן להשתמש בהעמדה לדין בגין עבירת אי התייצבות, כמעין עוגן לתיק. אולם, לכשנודע שקיימות עבירות נוספות אותן ביצע המשיב, העותר המתין עם הגשת בקשת ההסגרה הראשונה. ביחס לבקשת ההסגרה השנייה, ב"כ העותר טענה, כי פרק הזמן שעבר עד להגשת בקשת ההסגרה השנייה הוא סביר בנסיבות העניין, שכן ההליך הכנת בקשת ההסגרה בו תרו אחר 13 נותני תצהירים שחלקם אזרחים, בנוסף להעברת טיוטות, ועל כן פרק זמן זה אינו מהווה שיהוי העולה כדי פגיעה בתקנת הציבור. עוד הוסיפה שטענת השיהוי יכולה לעלות במסגרת ההליך עצמו. כמו כן הדגישה, שהמשיב עצמו ידע מה קורה בתיקו ומה עונש המקסימום אותו יקבל, ולמרות זאת לא הצהיר על כך שברח לישראל ולא הקל על הרשויות את איתורו.

19. ב"כ העותר טענה, כי נתמלאה הדרישה הראייתית של אחיזה לאישום, כאמור בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, קרי, על מנת שבית המשפט יכריז על המשיב כבר הסגרה, על המדינה להוכיח שקיימות ראיות מספיקות להעמדה לדין והפנתה לראיות המפורטות במסגרת העתירה עצמה.

20. עוד טענה, כי ביחס להליך ההסגרה המדינה המבקשת לא מחויבת לצרף את כל חומר החקירה, אלא רק את החומר שהיא סבורה שמספק תשתית ראייתית. משום שאין מדובר כאן בניהול הליך פלילי, ומקומם של בחינת חומרי חקירה נוספים הוא במסגרת ההליך הפלילי לפני בית המשפט בארצות הברית. כמו כן ציינה שבהליך הסגרה אין בית המשפט נדרש לבחון סתירות שעולות בין עדויות ובין ראיות אחרות. על שאלות אלה להתברר במסגרת התיק העיקרי.

21. אשר לטענת הפליליות הכפולה טענה, כי עבירת הלבנת ההון מקיימת את יסודות העבירה בדין הישראלי שכן מדובר בעבירה לפי סעיף 4 לחוק הלבנת ההון. מדובר על כספים מעסקי זנות שהופקדו בחשבונות הבנק על

שמו של המשיב רעייתו ושותפיו, מעל הסכום המותר ובתקופת זמן כפי המוגדר בחוק האמריקאי. ב"כ העותר הפנתה לפסיקה הנוגעת לפרשנות סעיף 4 לחוק איסור הלבנת ההון.

22. בדיון מיום 27.5.19 טען ב"כ המשיב, כי בידי רשויות ארה"ב הסכמים אישיים בין העסק אותו ניהל המשיב לבין הנשים שנתנו שירותי מין לעסקו של המשיב, לפיהם חל עליהן איסור מוחלט לקיים מגע מיני עם אף אדם המהווים חלק מהתשתית הראייתית לפיו המשיב לא ביקש לקיים עסקי זנות באופן מוחלט וההפך הוא הנכון. בנוסף לטענתו החיוב עבור הטיפ בכרטיסי האשראי של הלקוחות לא נלקח עקב עבודתן של הנשים אלא עקב העובדה, כי בעבר אותם חיובים בוטלו או שהתברר כי הסכומים שאותן הנשים ביקשו לחייב את המשרד התבררו ככוזבים והמשיב נאלץ להחזיר את אותם כספים ללקוחות.

23. אשר לעבירות המרמה ואי קיום דיווח המס משנת 2005 טען ב"כ המשיב, כי בשנת 2005 פשטו חוקרי משרד החקירות על משרדו של המשיב, אספו את כלל החומר החשבונאי בעניינו, ביצעו בדיקות במשך חצי שנה מבלי לזמן את המשיב לחקירה. עם זאת, חומרי החקירה הרלוונטיים לא הושבו לנציגיו של המשיב ולכן לא יכול היה להגיש דוח רלוונטי לשנת 2005 וביצוע עבירות המס הן תוצאה של אי השבת החומר הרלוונטי.

24. אשר לעבירת הגניבה בנסיבות מחמירות, לטענת ב"כ המשיב עולה כי המסמכים מעידים בצורה חד משמעית, כי מי שלקח את ההלוואה הייתה אשתו של המשיב אשר כבר נתנה את הדין על עבירות אלה בארה"ב.

25. אשר לעבירת הבאת אדם לשם עיסוק בזנות, לטענתו, האמור בתצהירי הסוכן והתובעת אינם מדויקים כאשר מצויים בידי רשויות החקירה האמריקאיות מסמכים לפיהם נאסר על העובדות לבצע פעולות שלא במסגרת העסקה ואתן נשים במסגרת הסכם דיווחו למס הכנסה ולכל גוף אחר על הכנסותיהן וצוין במפורש שאם יעשו דבר אסור, הסכם העסקה שלהן יופסק לאלתר.

26. אשר לעבירה של סרסרות במעשיי זנות, לדבריו, לרשויות החקירה האמריקאיות אין ולו בדל ראיה לפיה המשיב מעורב בדרך כלשהי באותן עבירות. כמו כן טען, כי הדרישה לפליליות הכפולה אינה מתקיימת משום שיסודות העבירה אינם מתקיימים בחוק הישראלי.

27. ב"כ העותר טענה ביחס לנטען לגבי סוגיית שיקול הדעת בבקשת ההסגרה הראשונה, כי עבירת קשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם לא הייתה עבירת הסגרה במועד ביצוע העבירה. עם זאת, היום בישראל העונש הקבוע לצד עבירת קשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם הוא מעל שנה כך שמדובר בעבירה בת הסגרה. אמנם ההחמרה בענישה לא הייתה יכולה להוביל להסגרת המשיב שכן המועד הקובע הוא מועד ביצוע העבירה, אולם בהצטרף לאישום הנוסף, לעובדה שמדובר בעבירה בה כבר הורשע, ושכיום בישראל היחס לעבירה הוא מחמיר, הייתה הצדקה לבקשת הסגרת המשיב.

28. אשר לעבירת הגניבה בנסיבות מחמירות נטען, כי הראיות מבססות את הקשר של המשיב לעבירה גם אם מדובר בשותפות.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

29. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

30. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וארה"ב על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה חלק ב"כ המשיב. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות תנאי זה לא חלק ב"כ משיב.

31. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. וביניהם הסייג ממנו ביקש להיבנות ב"כ המשיב והוא, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק) בשל שיהוי בהגשת הבקשה. סייג זה ידון אף הוא במסגרת הדיון בטענות המשיב בהמשך.

32. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן "ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו". בית המשפט העליון קבע, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על משיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם.

33. עולה איפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה ביחס לשתי בקשות ההסגרה:

א. בקשת ההסגרה הראשונה:

(1) האחת, האם יש מקום להורות על הסגרת המשיב בעבירת קשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם, כאשר העבירה כשלעצמה אינה עבירה בת הסגרה.

(2) השנייה, האם השיהוי בהגשת בקשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה עלול לפגוע בתקנת הציבור.

ב. בקשת ההסגרה השנייה:

(1) האחת, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה.

(2) השנייה, האם השיהוי בהגשת בקשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה, עלול לפגוע בתקנת הציבור.

(3) השלישית, האם עבירת "הלבנת ההון" מקיימת את יסודות העבירה של הלבנת ההון בישראל, כך שמתקיימת דרישת "הפליליות הכפולה".

34. להלן אדון בטענות המשיב לגופן בשתי בקשות ההסגרה, מלבד טענה משיקה בדבר השיהוי בה אדון במאוחד:

בקשת ההסגרה הראשונה

35. ב"כ המשיב טען, כי מדובר בעבירה שהעונש הקבוע לצידה הוא חצי שנה ולכן זו עבירה שאינה בת הסגרה ולא היה מקום לבקש את הסגרת המשיב בגינה. יודגש, כי לא היתה מחלוקת בין הצדדים שהעותרת מוסמך היה לבקש את הסגרת המשיב בשל עבירה זו, לנוכח העבירות האחרות שבבקשה. עם זאת ביקש ב"כ המשיב שלא לקבל את העתירה בעניין זה, שכן לדידו מדובר בעניין שבשיקול דעת, ולא היה מקום לכך בנסיבות המקרה. לא מצאתי לקבל את טענתו של המשיב בעניין זה. אני סבורה כדעתו של העותר, שאכן במקרה זה היה מקום לבקש את הסגרת המשיב גם בעבירה זו, וזאת משום שמדובר באדם שכבר הורשע בעבירה אשר לא התייצב ביודעין לדיון בגזר דינו שעה שהוא תחת פיקוח קצין מבחן, ובנוסף הוא עבר, לכאורה, עבירות נוספות שהן בנות הסגרה. על כן בנסיבות אלה בדין התבקשה הסגרתו גם בעבירה זו.

בקשת ההסגרה השנייה

דיות הראיות

36. ב"כ המשיב טען, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה. להלן אדון בראיות שהובאו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענתו זו.

סרסרות והבאת אדם לידי עיסוק בזנות-

37. תצהיר התובעת דמושל שצורף לבקשת ההסגרה השנייה מהווה סיכום של הפרשה. התצהיר כולל פירוט תמציתי של אופן חקירת עסקי Elite, לאחר שעלה חשד כי הם עוסקים במתן שירותי זנות בניגוד לחוק. עוד עולה מהתצהיר, כי הופעלו סוכנים סמויים ובוצעו פשיטות במשרדי עסקי Elite, בהם נתפסו מחשבים ומסמכים רבים הקושרים בין המשיב לעסקי Elite ולמתן שירותי זנות.

38. מתצהיר החוקר (נספח E לתצהיר התובעת), אשר ניהל את החקירה נגד המשיב עולה, כי החקירה העלתה שעסקי Elite הם בבעלות ובניהול המשיב ושותפיו (נאשמים נוספים בכתב האישום שצורף לבקשת ההסגרה כנספח A לתצהיר התובעת) וכי בעת הפשיטה על עסקי Elite בפאלם ספרינג קליפורניה ביום 25.2.05 נתפסו אלפי מסמכים הקושרים את לופוביץ' ואת המשיב לעסקי Elite.

39. עוד עולה מתצהיר החוקר, כי בין התאריכים 11.5.05 ועד 14.4.06 התבצעו מספר רב של פעולות חקירה

עמוד 8

סמויות נגד עסקי Elite, כאשר החוקר השתתף בהן באופן אישי, ואף סיפק מספרי טלפון שונים המשוכיכים לעסקים אלה לצורך הפעילות. הוא סיפר, כי בכל אחת מפעילויות החקירה הסמויות היה שוטר סמוי מתקשר לעסקי Elite ומבקש להזמין אישה לחדר מלון מסוים. בהמשך, היה השוטר מוסר מספר כרטיס אשראי עבור התשלום הראשוני שבוצע עם הגעת האישה לחדר המלון (סך התשלום נע בין \$200-\$375) כאשר היא הייתה מחייבת את כרטיס האשראי מיד עם הגעתה והשוטר הסמוי היה מקבל קבלה על התשלום. את החשבונית הייתה האישה מעבירה למשרדי עסקי Elite בסיום כל ערב. עסקי Elite היו מקבלים את כל תשלום דמי ההגעה. לאחר תשלום דמי ההגעה, האישה והשוטר הסמוי היו מסכמים ביניהם אלו אקטים מיניים יתבצעו ועל תשלום ה"טיפ" שעל הלקוח לשלם עבורן כאשר אותו "טיפ" היה תמורה בגין האקטים המיניים (הטיפ נע בין \$200-\$900). בחלק מהמפגשים שתועדו הייתה האישה מודיעה ללקוח שככל שהוא בוחר לשלם את הטיפ באשראי, התשלום יהיה גבוה יותר שכן היא נדרשת להפריש אחוזים ניכרים (30) לעסקי Elite.

40. החוקר תיאר, כי בפשיטות נוספות שנעשו במשרדים שונים של עסקי Elite בקליפורניה נתפסו מחשבים, מכונות כרטיסי אשראי, עשרות מסמכים בהם מופיעים פרטי הזמנות של בחורות, חוברות הכוללות תיעוד שיחות ואישורי חיוב, פרטי עסקאות באשראי, רשומות שכר של עובדים, דפי חשבון ומסמכי הלוואה. עוד תיאר, כי באוגוסט 2006 נערך חיפוש במשרדי החברה בפאלם דזרט קליפורניה ובעשרות מסמכים שנתפסו במסגרת החיפוש נכלל שמו של המשיב או שמו הבדוי "רון בן", רישיון נהיגה של מדינת קליפורניה על שם המשיב ומספר פנקסי שיקים, כרטיסי אשראי ומסמכים על שם "רון בן", עשרות מעטפות עם סכומי כסף הנעים בין \$20 ל-\$1,000 ונמצאו במזכירות. ממצאים אלה תואמים את עדויות הבחורות אודות הטיפים שהיו משלמים להן עבור מתן שירותי זנות ושאחוזים מהם היו מופקדים במזכירות או לנהגים. באוגוסט 2006 בוצעו פשיטות על בית המשיב ואשתו בהן נמצאו מסמכים כספיים כמו פנקסי שיקים ודפי חשבון בנק וחשבוניות עבור הפקדות. כל אלה מלמדים על הקשר שבין המשיב לעסקי Elite.

41. התצהיר של הסוכנים הסמויים אשר ניהלו חקירות סמויות כנגד המשיב ועסקיו (נספחים F-G לתצהיר התובעת) מתארים באופן דומה את הפעילות הסמויה בה נטלו חלק במסגרת החקירה נגד עסקי Elite בין השנים 2005-2006 כדלקמן: לאחר שהגיעו למלון הם התקשרו לאחד מעסקי Elite בדרך של חיג מספר טלפון שפורסם במודעה שנמצאה בספר הטלפונים. משנענו לטלפון על ידי המזכירה של העסק, ביקשו בחורה שתארח להם חברה, והמזכירה השיבה כי ישנה עלות של \$200 שהם בבחינת "דמי הגעה" עבור הבחורה, ולאחר מכן ניתן להגיע לסיכום עם הבחורה לגבי תשלום "טיפ" בתמורה למעשים נוספים. בשני המקרים הסוכנים התבקשו למסור את פרטי כרטיס האשראי, אולם לא חויבו בתשלום באותה העת. לאחר שהסוכן מסר למזכירה באיזה סוג אישה הוא מעוניין, השיבה המזכירה כי הבחורה תצא מיד לכיוונו. משהגיעה הבחורה לחדר המלון היא גבתה את תשלום דמי ההגעה באמצעות כרטיס אשראי וציינה, כי ניתן להוסיף תשלום עבור אקט מיני.

42. מתצהיר העובדת רבקה הרנדז (נספח H לתצהיר התובעת) עולה, כי היא החלה את עבודתה בעסק החל משנת 2003, לאחר שראתה מודעת דרושים לרקדניות. כחודש לאחר תחילת עבודתה בחברה, מזכירת החברה צלצלה אליה ומסרה, שאם לא תחל לקיים יחסי מין עם הלקוחות, היא תפוט. גם בשיחה עם אדם שהגדיר את עצמו כ"מונטי" הובהר לה שתקבל 30% מדמי ההגעה אם תסכים לעשות את "יתר הדברים", לשאלתה את מונטי אם הוא מבין שהלקוחות מעוניינים בקיום יחסי מין, השיב שכן. לאחר שיחה זו, הרנדז החלה לקיים אקטים מיניים עם לקוחות איתם נפגשה, תוך שהיא מתארת התנהלות זהה להתנהלות שתיארו השוטרים הסמויים והחוקר.

43. מתצהיר העובדת מרדית' נלסון (נספח א' לתצהיר התובעת) עולה, כי משהגיעה לראיון במשרדי החברה היא פגשה באדם שהציג עצמו כבעליו של העסק, ששמו "BO". כאשר התבקשה לזהותו, הצביעה על תמונת המשיב. בהמשך התבקשה לתאר את עבודת המזכירות, ותיארה את עבודתה כמענה טלפונים וטיפול בתשלום דמי הגעה. היא עוד מסרה בתצהירה, כי לאחר שגילתה ששאר הבחורות מדווחות על טיפים של \$1000 להופעה של 15 דקות היא הבינה שהן עוסקות בזנות. בשלב כלשהו המשיב אמר לה שהיא איננה יכולה להיות יותר מזכירה, ואם היא מעוניינת אפשר להעסיקה כרקדנית. כאשר היא עברה לתפקיד של רקדנית היא הבינה שמדובר במתן שירותי זנות. עוד תיארה היא בתצהירה את הדרך בה הייתה מנהלת מו"מ עם הלקוח על מחיר עבור אקטים מיניים, כיצד היה עליה להפריש בין שלושים לחמישים אחוזים מהטיפים שלה לחברה, אם ניתנו באשראי. כמו כן סיפרה כיצד היה עליה להעביר קבלות בסוף כל ערב ולהשאיר טיפים למזכירות ולנהגים על מנת לקבל הופעות טובות.

הלבנת הון

44. החוקר טען בתצהירו, כי המשיב ביצע עבירות רבות של הלבנת הון על ידי הפקדות כספים שמקורם בזנות בחשבונות הבנק של עסקי Elite וכן בחשבונות בנק בבעלות המשיב. הוא מסר, כי הפקדות אלה חרגו מהמגבלות הקיימות בדין בקליפורניה לגבי תקרת הסכום המותר בהפקדה ובפרק הזמן בו בוצעו ההפקדות. הוא הביא דוגמאות רבות להפקדות שונות בתקופות שונות בסכומים העולים על המותר בהתאם לחוק. נמצא כי ההפקדות הללו מקורן בעסקי הזנות שהפעיל המשיב ושותפיו.

45. בתצהיר הסוכנת המיוחדת ליסל בוסטיק, סוכנת השירות החשאי של ארה"ב, אשר ליוותה את החקירה נגד המשיב (נספח P לתצהיר התובעת) היא מתארת, כי במסגרת החקירה נמצאו 12 חשבונות בנק הקשורים לעסקי Elite וכן נבדקו חשבונות פרטיים של המשיב ושותפיו. היא ציינה, כי עבירת הלבנת ההון נעברה בכך שהתקיים הליך הסתרת מקור הכסף הבלתי חוקי, שכן אדם העוסק בסרסרות ומתן שירותי זנות, אשר מפקיד כספים בחשבונות בסכומים העולים על המותר על פי הגבלות הלבנת הון, מבצע עבירה של הלבנת הון גם אם לא הוכחה פעולה נוספת של העברות נוספות של כספים בין חשבונות. לטענתה, בסך הכל בין התאריכים 17.9.01 לבין 6.7.06 הופקד סכום של לא פחות מ-\$1,381,468.76 במזומן בחשבונות עסקי Elite, וכן בוצעו הפקדות באשראי של לא פחות מ-\$3,311,101.26.

קבלת דבר במרמה

46. במסגרת תצהיר הסוכנת החשאית בוסטיק נבחנו גם חשבונות הבנק הפרטיים של המשיב והסתבר כי סכומי כסף נכבדים הועברו מחשבונות עסקי Elite לחשבונות הפרטיים של המשיב.

47. מתצהיר החוקר עולה, כי בינואר 2003 הגישו המשיב ואשתו בקשה לקבלת הלוואה לרכישת בית בפאלם ספרינג קליפורניה. המשיב הגיש את הבקשה תחת שם בדוי "רון בן" ולא בשמו. על בסיס מצג השווא קיבל המשיב הלוואה לרכישת בית מבנק PFF BANK AND TRUST. בנוסף, בשנת 2005 רעייתו של המשיב הגישה בקשה לקבלת הלוואה לרכישת בית ע"ס \$979,623 כאשר היא מציגה את עצמה ככזו כבעלים של מחצית מ-Elite escorts (אחד מעסקי elite) ובעקבות מצג שווא זה ולאור מצג שווא לפיו העסק הוא חוקי אושרה הלוואה והמשיב קיבל כספים רבים מ-BSM Financial company.

48. מתצהירן של שרון סטטלר (לשעבר סגנית מנהלת מחלקת הלוואות בבנק PFF BANK AND TRUST) (נספח N לתצהיר התובעת) ושל כריסטי ג'ונסון (לשעבר מנהלת בחברת BSM Financial company אשר מספקת הלוואות חוץ בנקאיות לרוב לצורך ברכישות בתים) (נספח O לתצהיר התובעת) עולה, כי אילו החברות בהן הן מועסקות ידעו את העובדות לאשרן, ואלמלא מצג השווא של המשיב ורעייתו, ההלוואות לא היו מאושרות.

49. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים, לכאורה, עליהם הצביע ב"כ המשיב, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראייתית כנגד המשיב. בענייננו נראה, כי החומר הראייתי שצורף לבקשת ההסגרה הוא עשיר ומגוון, ויש בו כדי לעמוד בדרישה ל"אחיזה לאישום".

50. הלכה מושרשת היטב היא, כי "הליך ההסגרה אינו חופף להליך הפלילי ... בבקשת ההסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום' ... במסגרת הליך הסגרה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות הראיות, או לשקול את משקלן, ובלבד שהן אינן חסרות ערך על פניהן ... יתר על כן, לצורך הליך הסגרה, אין הכרח בצירוף מלוא חומר הראיות הקיים בידי המדינה המבקשת. די בהצגתו של חומר ראיות המשקף בצורה הוגנת את התשתית הראייתית הקיימת כנגד המבוקש" (ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.09)). עוד אומר בית המשפט העליון באותו הקשר, "כי הכללתם של תצהירי חוקרים, פרי חקירה שהתנהלה במדינה המבקשת, במסגרת חומר הראיות שהוצג בהליך ההסגרה מתיישבת עם כללי הראיות המקובלים בדיני הסגרה, ויש להתייחס אליהם כראיות קבילות לצורך הליך הסגרה" (פרשת חזיזה, שם).

51. אשר לטיבן של הראיות, סוגיה זו נדונה בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16) בפסקה 53 ודברים אלו אף יפים לענייננו:

"כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה "אחיזה לאישום" בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): "כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה"; בעניין סירקיס הובהר כי "אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו".

52. מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש וכפועל יוצא מכך אינו בוחן את מהימנות העדויות. אני מוצאת, כי חומר הראיות, כאמור, קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת "האחיזה לאישום" בעבירות שצוינו וכן בעבירות המס. יודגש, כי מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על

עבירות אלה בישראל (שאלת קיומן של ראיות לעבירת הלבנת ההון בישראל תבחן בהמשך, שכן היא תדון בגדרי שאלת הפליליות הכפולה בהקשר לעבירה זו).

53. אציון, שלא נעלמו מעיני טענותיו של ב"כ המשיב בדבר משקלן של הראיות, לאור החסר הראייתי, שכן קיימות מספר גרסאות של מזכירת החברה, אולם לא ניתן לומר שהראיות בארה"ב בחרו באופן סלקטיבי את הראיות שיוגשו, שכן די בהן על מנת לבסס את האחיזה לאישום, ואין המקום בגדרי העתירה לדון בפערים בין הגרסאות השונות. טענה נוספת שנטענה היא, כי קיימים הסכמים אישיים בין העסק אותו ניהל המשיב לבין הנשים שנתנו שירותי מין לעסקו של המשיב לפיהם חל עליהם איסור מוחלט לקיים מגע מיני עם אף אדם המהווים חלק מהתשתית הראייתית לפיה המשיב לא ביקש לקיים עסקי זנות, ומסמכים אלו מצויים בידי הרשויות בארה"ב ולא צורפו לבקשת ההסגרה באופן סלקטיבי ומדובר בחוסר ראייתי. אכן, מדובר בטענות כבדות משקל, אך המקום לבחון אותן הוא בבית המשפט בארה"ב. לכאורה, תצהירי העובדות עומדים בסתירה להסכמים אלה, ועל בית המשפט שישמע את התיק העיקרי, לבחון את אמינותן אל מול האמור בהסכמים האישיים, אך לא ניתן לומר כי אי צירופם בשלב זה, יש בו כדי ללמד על חסר ראייתי, שכן בשלב זה די בתצהירי העובדות בעניין זה. קיומן של גרסאות אחרות של המצהירים או מסמכים המלמדים על מצב אחר מהאמור בתצהירים, בנסיבות שלפני, אין בהן כדי ללמד על כך שהראיות שהוצגו לפני כה לקיומן על פניהן עד שאין להן כל משקל ראייתי.

54. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 1210/15 **גלב גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.2.16): **"להיקף הראיות שעל המדינה המבקשת לספק במסגרת בקשת ההסגרה, הלכה היא, כי המדינה המבקשת אינה מחוייבת לצרף לבקשת ההסגרה את מלוא חומר הראיות המצוי ברשותה, ודי אם תצרף את החומר הרלוונטי ביותר. המדובר בחומר, אשר יש בו כדי לשקף נאמנה את תמונת התשתית הראייתית העומדת לחובתו של המבוקש, ללא סילוף, ו"ללא מניפולציות אסורות"** (ע"פ 7840/01 אקווה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו(5) 689, 680 (2002) (להלן: עניין אקווה); ראו גם: עניין אוזיפה, בפסקה 9; ע"פ 3713/07 לוינ' נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (24.2.2008) (להלן: עניין לוינ) [פורסם בנבו]).

55. מכל האמור לעיל מסקנתי היא, כי די בראיות שהוצגו, כאמור, כדי למלא את הסף הראייתי של "אחיזה לאישום", שכן לא מצאתי כי הן חסרות ערך על פניהן, ולא מצאתי שהראיות הוצגו לפני באופן מסולף.

56. אשר לטענה, כי ביצוע עבירות המס בשנת 2005 הן תוצאה של אי השבת החומר הרלוונטי למשיב בשל פשיטה על עסקי המשיב ולקידחת מסמכים שונים, זוהי טענה שמקומה להיטען במסגרת ההליך הפלילי שיתנהל בארה"ב.

57. אשר לטענה, כי רעייתו של המשיב נתנה את הדין על עבירת הגניבה בנסיבות מחמירות (עבירות המרמה) כבר בארה"ב והיא המבצעת של העבירות, הראיות שהוצגו לפני מבססות את הקשר של המשיב לעבירה מכוח דיני השותפות, כך שאין בטענה זו להועיל לו בשלב זה, וחלקו בביצוע העבירה ביחס למעורבים נוספים יבחן בגדרי התיק העיקרי.

58. לסיכום, אני מוצאת, כי חומר ראיות זה קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת ה"אחיזה לאישום". טענות המשיב ביחס למסמכים וראיות שונים שלא צורפו לבקשת ההסגרה באופן סלקטיבי על ידי הרשויות בארה"ב, שהן משפטיות במהותן, מקומן במסגרת ההליכים שיתנהלו בארה"ב, שכן כאמור, בית המשפט בארה"ב, הוא הערכאה המתאימה לבחון את הראיות לעומקן ולהכריע במחלוקות.

בחינת הסייגים נגד ההסגרה

59. לאחר שקבעתי, כי יש די ראיות להסגרתו של המשיב לארה"ב, יש לבחון האם מתקיימים הסייגים השונים המונעים את קבלת הבקשה, למרות קיומה של התשתית הראייתית.

תקנת הציבור- בקשת ההסגרה הראשונה והשנייה

60. לטענת ב"כ המשיב, הסגרת המשיב לארה"ב בשתי בקשות ההסגרה אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי בהגשת העתירה להכרזת המשיב כבר הסגרה, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "**היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל**".

61. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' **מדינת ישראל** (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל**, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)).

62. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: "**אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-כדין**" (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' **היועמ"ש** (7.3.05) בפסקה 17). וראו גם ע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל** (30.11.05), שם נקבע, כי "**על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטיית**" (בפסקה 29).

63. הפעלת הסייג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליו להיעשות "**בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים**" (ר' בע"פ 2144/08 **מונדרוביץ נ' מדינת ישראל** (14.1.10) (להלן "**ע"פ מונדרוביץ**"), שם בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לארה"ב; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי שלטענתה ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה- שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר.

שיהוי

64. ב"כ המשיב טען, כי הסגרתו של המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, בשל השיהוי הרב בהגשת בקשות ההסגרה. הבקשה הראשונה הוגשה על ידי ארה"ב לאחר כ-5 שנים, מיום בו נתגלה כי המשיב ברח לארץ ישראל. הבקשה השנייה להכרזת המשיב כבר הסגרה הוגשה על ידי ארה"ב לאחר כ-7 שנים. הגם שיש צדק בדבריו ומדובר בשיהוי לא מבוטל, אינני סבורה, כי המקרה שלפניי הוא מאותם מקרים בהם התקיימו "**נסיבות חריגות-שבחריגות של שיהוי, העשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת**" (ע"פ 740/05 **שובייב נ'**

מדינת ישראל (14.4.10), שם בפסקה 6).

65. אשר לבקשת ההסגרה הראשונה, ב"כ העותר הסבירה כי היו דיונים רבים שנסובו סביב השאלה האם להגיש בקשת הסגרה בגין עבירת קשירת קשר לסחר בלתי חוקי בתרופות מרשם, על אף שאין מדובר עבירה בת הסגרה, הגם שניתן היה להגישה כאשר הועמד המשיב לדין בגין עבירת אי התייצבות בבית המשפט כנדרש, כמעין עוגן לבקשת הסגרה. ההתלבטות הסתיימה כאשר נודע לעותר, כי קיימות עבירות נוספת אותן ביצע המשיב. מכאן שהימנעות מהגשת העתירה באופן מיידי נבעה מגישה מחמירה של העותר, שלא מצא להגיש את העתירה הראשונה כשלעצמה, אלא לאחר שהמשיב עבר עבירות נוספות. על כן לא מצאתי שהפעלת שיקול הדעת של העותר באופן זהיר ומדוד, יש בו להצביע על חוסר הוגנות כלפי המשיב, אלא ההפך הוא הנכון. מכאן שפרק זמן זה לא מגיע לכדי שיהוי קיצוני הפוגע בתקנת הציבור.

66. אשר לבקשת ההסגרה השנייה, ראשית, אין למשיב להלין אלא על עצמו, שכן לו היה נשאר בתחומי ארה"ב עניינו היה מתברר מיד בסמוך לאירוע. שנית, אין מדובר בשיהוי העולה כדי פגיעה בתקנת הציבור, שכן שבע שנים הם פרק זמן סביר כאשר עסקינן במקרה בו נדרשים המבקשים לתור אחר 13 עדים וביניהם אזרחים שיכתבו תצהירים בנדון. עוד נדרשת שהות לאסוף ראיות נוספות נגד המשיב, לעבד נתונים ואת החומרים שהתקבלו ממדינת ישראל, לכדי הגשת בקשת ממשלת ארה"ב להסגרת המשיב. יצוין, ששאלות אלה יעמדו לפתחה של הערכאה המבררת אשר תידרש להתמודד עם טענותיו של המשיב אשר לקושי הראיתי שנגרם לו בשל השיהוי, וכן להשפעת חלוף הזמן בעניין העונש שייגזר עליו, במקרה שיורשע בעבירות המיוחסות לו.

67. יודגש, כי נפסק לא אחת שגם במקרים בהם דובר על שיהוי שנמשך שנים רבות, לא נמנעה הכרזת המבוקש כבר הסגרה. קל וחומר לעניינינו כאשר ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי, ומדובר בתקופה שאינה ממושכת מאוד באופן יחסי להליכי הסגרה (ר' תה"ג (י-ם) 14870-11-13 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אסתר ים** (9.5.15)).

68. בנוסף, כאשר מועלית טענה של שיהוי בהגשת בקשת הסגרה, אין די בכך שהשיהוי שינה את מצבו של המבוקש לרעה, אלא **"שומה על המבוקש להוסיף ולהראות כי הסגרה באותן נסיבות של שיהוי תעלה כדי היותה מעשה בלתי צודק בעליל ... אם בשל השיהוי נוצרו נסיבות יוצאות-דופן כדי כך שהסגרתו של פלוני באותן נסיבות תהא שקולה כנגד פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל"** (ראו ע"פ 3439/04 **בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (29.12.04); וראו גם ע"פ 6914/04 **פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה**, (7.3.05)). ברי, כי בנסיבות המקרה שלפנינו המשיב לא הוכיח כי מדובר בנסיבות יוצאות דופן שיביאו לידי "פגיעה מהותית ברגשי הצדק והמוסר של הציבור בישראל" ו"מעשה בלתי צודק בעליל".

69. מובן, כי מוטב היה לו הרשויות בארה"ב היו פועלות בקצב מהיר יותר, ברם, במסגרת הליך ההסגרה יש לבצע איזון בין האינטרסים השונים; ובמקרה דנן, השיהוי שנגרם אינו מתגבר על האינטרס לכך שהמשיב יעמוד לדין בארה"ב, אשר לה הזיקות להעמדה לדין (מקום ביצוע המעשה, העדים והראיות), נוכח חומרת העבירה המיוחסת לו, ובהצטרף לאלה קיים האינטרס הציבורי לפיו אין להשלים עם הפיכת מדינת ישראל למקלט לעבריינים. מכאן, שבעניינינו לא נתקיימו נסיבות יוצאות דופן המטות את הכף לעבר אי הסגרה.

הפליליות הכפולה

70. דרישת "הפליליות הכפולה", אשר לפיה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה, מוסדרת בסעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע:

"2. (א) בחוק זה, עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), הוכרז אדם בר-הסגרה בשל עבירת הסגרה אחת לפחות, ניתן להסגירו גם בשל עבירה שאינה עבירת הסגרה".

71. דרישה זו מציבה תנאי להסגרת מבוקש מישראל למדינה המבקשת את הסגרתו, שהמעשה שבגינה התבקשה ההסגרה, יחשב עבירה פלילית הן במדינה המבקשת הסגרת המבוקש והן במדינה ממנה מתבקשת הסגרתו. דרישה זו מבטיחה כי מעשה ההסגרה לא יעמוד בסתירה לערכי היסוד ולתפיסת העולם של המדינה המסגירה בנוגע להליכים פליליים מחד, ומאידיך היא מגינה על זכויות הפרט של המבוקש, שכן היא מבטיחה כי ינקטו כנגדו הליכים רק בשל מעשה שבתנאים מקבילים היה נענש עליו גם במדינה בה הוא שוהה. בנוסף, מבטיחה דרישת הפליליות הכפולה את שמירת ההדדיות ביחסי ההסגרה.

72. אשר לתוכנה המהותי של דרישת הפליליות הכפולה, הלכה היא, כי עקרון הפליליות הכפולה אינו דורש שהמעשה יהווה את אותה עבירה ממש בשתי המדינות, אלא **"מה שדרוש הוא, כי המעשה המיוחס למבוקש תהא עבירה לפי חוק המדינה המבקשת, ויהא יחד עם זה גם עבירה לפי חוקי ישראל, לאו דווקא אותה עבירה, אלא עבירה מן העבירות המפורשות בתוספת לחוק ההסגרה"** (ע"פ 205/73 רוס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], ניתן ביום 24.6.73, בפסקה 7).

73. כך למשל, בע"פ 6717/09 אברג'יל נ' היועמ"ש (6.12.10), עמד בית המשפט העליון על טיבה של דרישת הפליליות הכפולה, וקבע: **"גישתה העקבית של הפסיקה בנקודה זו היתה ועודנה כי הפליליות הכפולה במובנה המהותי אינה מותנית בטרמינולוגיה זהה של שם העבירה והגדרתה ואף לא בחפיפה של כל יסודות העבירה. כל שנדרש הוא כי היסודות המהותיים של הגדרת העבירה יופיעו הן בהגדרת העבירה במדינה המבקשת, הן בהגדרתה במדינה המתבקשת ... פליליות כפולה במובנה המהותי מתקיימת מקום שקיימת זהות מושגית בין העבירות. הדרישה היא לזהות המעשה ולא לזהות העבירה"** (שם, בסעיף 38).

74. פרשנות דווקנית של דרישת הפליליות הכפולה עשויה לסכל את האפשרות למצות את הדין עם עבריינים ששוהים במדינה אחרת, ולרוקן מתוכן, הלכה למעשה, את מוסד ההסגרה. לפיכך יש ליישמו תוך שימת לב כי הוא נועד בעיקרו להבטיח כי לא יוסגר אדם למדינה אחרת בשל ביצוע מעשה שאינו נחשב עבירה פלילית בישראל, או מהווה עבירה פעוטה בלבד (ר' בע"פ מונדרוביץ פסקה 32 ובע"פ 10946/03 עיסא נ' מדינת (23.6.2005) פסקה 6)).

75. כאמור, ב"כ המשיב טען, כי אין לראות בעבירת הלבנת הון בנסיבות מחמירות, כמקבילה הישראלית של עבירת הלבנת ההון לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת ההון. לטענתו, יסודות העבירה של הלבנת ההון בישראל לא התקיימו, כך שהדרישה של מטרה להסתיר את מקור הכספים על פי היסוד העובדתי של העבירה "להסתיר לשם ניצול פירותיה של עבירת המקור" לא התקיימה. לדידו, גם לא התקיים היסוד הנפשי, קרי, הכוונה המיוחדת לעניין הסתרה או הסוואת עבירת המקור לשם ניצול פירותיה של עבירת המקור. המשיב לא עשה כל פעולה להפוך כסף

"שחור" לכסף "לבן", על כן לשיטתו בזמן פעולתו של המשיב ברכוש לא היה בו מימד של רכוש אסור. בנוסף טען, שגם אם יקבע בסופו של דבר כי הרכוש הפך לאסור, המשיב לא עשה פעולה כלשהי מתוך כוונה מיוחדת להסתיר את הפעולה ברכוש, ולכן ברי כי לא מתקיימת עבירת הלבנת ההון. כמו כן, טען שהכספים הופקדו ישירות בחשבון המשיב אשר היה מורשה בהם, כך שלא ניתן היה להעמידו לדין בישראל בגין עבירה זו.

76. ברם, עיון בסעיף 4 לחוק הלבנת ההון, מוביל למסקנה, כי אין כל דופי בבחירתו של העותר בעבירה זו, כעבירה המקבילה בדין הישראלי למעשים בגינם, בין היתר, מבוקש המשיב בארה"ב. בענייננו מדובר בכספים מעסקי זנות אשר הופקדו בחשבונות בנק על שמו של המשיב, שותפיו ורעייתו, כך שיסודות סעיף 4 לחוק הלבנת ההון קיימות. יסודות העבירה בסעיף זה מתקיימות - פעולה ברכוש אסור בידיעה שהוא רכוש אסור (כספים מעסקי הזנות), מעל הסכום המותר תוך התקופה המוגדרת בתוספת לחוק (מעל ₪ 150,000 בתקופה של חודשיים). כאשר לא נלווית אליה הכוונה להסוות את מקורו. מטרת הסעיף היא לעצור את עצם הפעילות, גם שלא במטרה להסוות את מקור הכסף (ע"פ 8325/05 מאיר בלס נ' מדינת ישראל (10.1.07)).

77. מכאן, מתקיימת במקרה דנא זהות מושגית בין העבירה המיוחסת למשיב בדין הישראלי, לבין העבירה בה מואשם המשיב בארה"ב. מדובר בזהות המעשה, אף אם אין מדובר בחפיפה של כל יסודות העבירה. כך שאני סבורה שהמעשים המיוחסים למשיב, מרכיבים את יסודות עבירות הלבנת ההון בדין הישראלי.

סוף דבר

78. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לארה"ב, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

79. יובהר, כי המשיב אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל מאחר שלא היה תושב ישראל במועד ביצוע העבירות.

80. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.